

Stuta-Pelle.

Lars Bondesson.

Allegro.

Å Pel - le han tras - ka i väg här - om da'n Att säl - ja en

svart-brokig stut u - ti sta'n. Ack kär - a min gub - be för bil - ligt ej

sälj - en. Sa' gum - man, Och se ej för djupt i bu - teljen.

Pompa .

Gammal melodi.

Allegro.

The piano introduction is in 2/4 time, marked 'Allegro'. It features a treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The melody is simple, starting with a quarter rest followed by a quarter note G4, then a half note G4-A4. The piano accompaniment consists of a steady eighth-note pattern in the right hand and a bass line of chords in the left hand.

The first line of the song features a vocal melody and piano accompaniment. The vocal line starts with a treble clef and a key signature of one flat. The lyrics are: "Ja tog mej e' hus-tru å ho het-te Sa-ra Pom-pa Pom-pa". The piano accompaniment is in 2/4 time, marked 'p' (piano), and features a steady eighth-note pattern in the right hand and a bass line of chords in the left hand.

The second line of the song features a vocal melody and piano accompaniment. The vocal line starts with a treble clef and a key signature of one flat. The lyrics are: "fa lu la lu la lu la Å dä ska Ni tro va' e' hisklig-er ma-ra". The piano accompaniment is in 2/4 time, marked 'p' (piano), and features a steady eighth-note pattern in the right hand and a bass line of chords in the left hand.

The third line of the song features a vocal melody and piano accompaniment. The vocal line starts with a treble clef and a key signature of one flat. The lyrics are: "Pompa Pompa fa-lu la-lu-lej.". The piano accompaniment is in 2/4 time, marked 'p' (piano), and features a steady eighth-note pattern in the right hand and a bass line of chords in the left hand. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

Storätaren.

Dansk melodi.

Allegro.

Jag är

rys - ligt fas - ligt stor i ma - ten, ma - ten, ma - ten Och till

den jag sätter allt mitt hopp, ja allt mitt hopp. Vid hvar t mål jag länsar al - la

fa - ten, fa - ten, fa - ten Och det syns för res - ten på min

kropp, si - cken en kropp!

Barbrors Pelle.

Gammal melodi.

Moderato.

Piano introduction in 3/4 time, marked Moderato. The music is written for a grand piano with treble and bass staves. The right hand features a melodic line with eighth and sixteenth notes, while the left hand provides a harmonic accompaniment with chords and single notes.

First line of the song. The vocal line is in treble clef, and the piano accompaniment is in bass clef. The lyrics are: "Bland gub - ber i sockn - a fanns dä en gång En". The piano part includes a dynamic marking of *f* (forte) at the beginning.

Second line of the song. The vocal line continues with the lyrics: "toc - ken som va' minst tre al - nar lång Å ma - ger rent som e'". The piano accompaniment continues with a steady accompaniment.

Third line of the song. The vocal line concludes with the lyrics: "kro - ku - ger stång Men mä va' han på hvart stäl - le Han". The piano accompaniment concludes the piece.

föd - des te vär - la han lik - som vi, Men fu - la - re kun - de

in - gen fäll bli Å lyck - a ho' kör - den

all - ti för - bi Ja, han het - te Bar - brors

Pe - le.

Influensan.

Gammal melodi.

Allegretto.

En vi - sa jag

sjunger hvars make Ni al - dri ha hört, Fast det den be -

handlar, ju hafver Er al - la berört. För den - na jag

vill nu mitt hjernkontor län - sa Och sjunga så vackert om rysk in - flu -

en - sa, men minns du ej den gör ej an - nat min vän ba - ra nys!

Lars
Bondesons

Variété-Kupletter och Visor.

4:de häftet.

Text.

Stutapelle.

Å Pelle han traska i väg härom da'n,
Att sälja en svartbrokig stut uti sta'n.
»Ack kära min gubbe för billigt ej sälj'en»,
Sa' gumman, »och se ej för djupt i buteljen!»

»Nej, va' inte rädd!» sa' Pelle å nös;
Men stuten han rysta' på hufve' å fnös.
Å gumma' sa' genast: »Si där ha' vi ägge'.
Ja, tokigt de' går, för nu nyste di bägge.»

Å Herren ska' veta, att ho' spådde sant.
Nog fick han för stuten en rundeli' slant,
Men köpskåla dracks mä' te' den han ha' sålt'en.
Å mä' den, som under kommersen ha' hållt'en.

Ja, allting gick rundt för vår Pelle te' slut.
Snart visste han inte hvem köpt har hans stut.
Han skåla' för stuten, så åf'en rann svetten
Och bjöd dem, som allri i lifve' ha' sett'en.

Omsider han måste åt hemmet sej dra',
Å de' gick nog för sig, fast inte så bra.
Han svor öfver vägen å slängde mä' skanka;
De' här ä de' samma, som gå på i planka.

»Å länsman å landshöfding fick hvar sin klick,
För di ha gjort vägen så smal, ä de' skick?»
Sa' Pelle: »Jurist ha ja' blitt för de liken,
Å nu ja' studerar som bäst jur-i-diken.»

På trappa' sto' gumma' å märkte me' ett,
Att Pelle ha' mistat bå' stut å sitt vett.
Men icke förty, när han fram te'na kryssa,
Han ville, så snusig han va' henne kyssa.

Men liksom allt annat gick de' ock på kryss.
Han fick å si' gumma en annan slags kyss.
Å de' så de' blixtra om näsa' på Pelle,
Å stut fick han ock på ett ömtåligt ställe.

Å när som han nu hän te' gärdet ska' ut,
Så har inte Per någon svartbrokig stut,
Men smaka han får både snäsor å knuten.
För plogen han larvar i stället för stuten.

Pompa.

Ja' tog mej e' hustru å ho' hette Sara.
Pompa, pompa, falulalululula
Å dä ska Ni tro va' e' hiskliger mara
Pompa, pompa, falulalulej.

Ja ho' hade många å stora meriter;
Å brännvin dä drack ho' i taget en liter.

Å näfvar ho' hade ett par så bastanta;
Ja, öronen mina mä' dem va' bekanta.

Å mun va' förskräcklig å saknade tänder;
Å ögena lyste som två stora bränder.

Å näsa ho' va som en snöplog så breder;
Ja, lång så ho' räckte te' hakspetsen neder.

Å håre' va' rödt, så dä' fräste för vatten;
Men om dä' i dä' ha' var't kam, vete katten.

Å fötter så stora som Brohulta gärde;
Men uti bena fanns ej mycke' värde.

Å pojken, vi hade, han dödde mä samma;
Å dä va' ju bra, för han likna sin mamma.

Å mej, arme syndare, bulta å slog ho';
Men snart ble' ja' kvitt'na, en vacker dag dog ho'.

Å ja' ble' så gla', så ja' hoppa å trafva,
Å dagen därefter ja' körde'na i grafva.

Å bra dä gjorde Perkel, som tog'na;
Men bättre gjorde Blacka, som drog'na.

Storätaren.

Jag är rysligt, fasligt stor i maten, maten, maten
 Och till den jag sätter allt mitt hopp, ja, allt mitt hopp.
 Vid hvart mål, jag länsar alla faten, faten, faten
 Och det syns för resten på min kropp; sicken en kropp!

Alla mina rockar jämt bli trånga, trånga, trånga:
 Vid hvart mål jag sväller tum för tum, tum för tum.
 Och i byxorna båd' vida och båd' långa, långa
 Är med knapp nöd ja' nu kan få rum, sicken ett rum!

När om morgonen mitt öga spricker, spricker, spricker,
 Känner jag med samma hungerns kval; o, hvilka kval!
 Men med samma jag på sängen dricker, dricker, dricker
 Kaffet kokadt på halfannan bal; sicken en bal!

Frukostmålet smakar bäst, emedan, medan, medan
 Det till botten uti magen går, magen går.
 Derfor bums på kaffet ta'r ja' sedan, sedan, sedan
 Ett tjog ägg och så ett gödkalfslår; sicken ett lår!

Dock är icke att förglömma, glömma, glömma, glömma
 Stora fat med bränvin och med öl, och med öl,
 Att man därom knappt kan drömma, drömma, drömma,
 Men så blir jag ock en smula knöl; sicken en knöl!

Innan midda'n är jag så otålig, tålig, tålig,
 Att jag vändas uppå alla vis, alla vis;
 Ty som jag på förmiddagen blitt ihålig, hålig,
 Svänger jag i rappet in en gris; sicken en gris!

Se'n på kvällen äter jag så grundligt, grundligt, grundligt,
 Ty att då bli mätt, jag jämt är van, jämt är van.
 Och det är väl heller inte undligt, undligt, undligt
 När jag snart sagdt svultit hela da'n, sicken en dag!

Barbrors Pelle.

Bland gubber i sockna fanns då en gång
 En tocken som va' minst tre alnar lång
 Å mager, rent som e' krokuger stång;
 Men mä va' han på hvart ställe.
 Han föddes te värsla, han liksom vi,
 Men fulare kunde ingen fått bli.
 Å lycka ho' körd'en allti' förbi
 Ja, han hette Barbrors Pelle.

I bygda han gick å tiggde sitt brö',
 Men klädd lika dant i sol som i snö,
 Å smällpiskefracken, urblekt å rö'
 Slog takt för hvart steg; å fälle
 Han aldri' i lifve' tvättat sej ren.
 I syna han som e' gråsugga sken,
 Och byxera ett kort ett långt å ett ben.
 Ja, tocken va' Barbrors Pelle.

När bröllop i sockna ble' nå'en stans,
 Då säkert dä va' att Pelle där fanns.
 Mä påsen på ryggen tog han en dans,
 När färbogen börja gnälle
 Å häлта va' fram, tre fjärndelar bak.
 Påsen i vägga, bena i tak,
 Krokiga knän å rygg lika rak.
 Ja, så dansa Barbrors Pelle.

Men fästmö han, gubevars, ville ha.
 Med smula han hade, skena han sta'.
 I ä'en på sockna folk honom sa'
 Dä bodde ett gammalt skrälle.
 Å bums klef han in å stanna å gol,
 Men satte sej tvärt å teg på en stol.
 För resten så sa' han aldri' ett ol.
 Ja, så fria Barbrors Pelle.

Men kvinna, som va' båd' gammal å karg,
 Ho ba'en gå ut å bet som en varg,
 Å Pelle han ble båd' lessen å arg
 Å bränvin begynte hälle
 I kroppen på sej, te smockfull han ble',
 Å hvarken han kunde höra ell' se,
 Å rätt som dä va' mä påsen breve
 I dike låg Barbrors Pelle.

Där somna han in så sött som en kung,
 Ga' tusan i både påse och pung,
 För spriten å sorgen gjord'en så tung.
 Å sjöng för'en uti kvälle'
 Dä gjorde båd' broms å mygger å fler,
 Men platt ingenting han hörde dit ner.
 För resten så vakna han aldri' mer.
 Å så dödde Barbrors Pelle.

Influensan.

En visa jag sjunger, hvars make Ni aldrig ha' hört,
 Fast det, den behandlar, ju hafver Er alla berört.
 För denna jag vill nu mitt hjärnkontor länsa
 Och sjunga så vackert om rysk influensa,
 Men minns du ej den,
 Gör ej annat min vän,
 Bara nys!

Från Ryssland den sam öfver Bottniska viken till oss;
 Och utan förklaring hon började grundligt att slåss.
 Båd' fattig och rik fick den maran erfara,
 Och minst uppå näsan hon brukade spara.
 Uti hvarje hus
 Klef hon in bums, burdus.
 Jo, jo men!

Doktorerna bråka sin hjärna, men finna ej bot,
 Förty influensan regerar ju ock deras klot.

Här hjälper ej plåster, ej Boltziihanddukar.
 Båd' drottning och tiggarekäring hon slukar
 Och sitter så still
 Så pass länge hon vill
 Uti kran.

För mindre man kan ju bli' galen, båd' mager och tjock,
 Ty genast man talar, det jämt uti näsan slår lock.
 Man nyser beständigt, man plågas af fukten,
 Af »Ljunglöfvens etta» man knappt känner lukten.
 Om prisen man ta'r,
 Får den ej stanna kvar
 En minut.

Dock ginge väl an, om hon komme och droge för hin;
 Men hånfullt hon skrattar och vänder oss ryggen med grin.
 I kroppen hon lemnar kvar giftiga piller,
 Som bilda till sommarn kolerabaciller.
 Förskräckligt det blir,
 Uti magen det svi'r
 Allare'n.

När ryssen fick Finland, jag trodde han se'n varit nöjd,
 Men äfven för Sverge han tycks vara hågad och böjd.
 Och för att nu ingen skall makt ha att kufva'n,
 Så skickar han hit den förb-e snufvan.
 Hela världen han tar,
 Se'n han döfvat en hvar
 Med sin pest.

En nysning har jämt — icke sant? varit tecken till godt;
 Men den, som har spått det, har visst uppåt väggarne spått,
 Här nysa ju alla lång dagen i ända,
 Skall detta till lycka och välgång väl lända?
 Nej, prosit min bror,
 Sådant skrock jag ej tror
 Ne'-ne'-men!

I våra kaserner hon börjat och ännu där bor.
 Och skall man en stund permittteras så blir det: »Bajor,
 Gardisten vid feddte kobani't sjuttiådda
 Begär perbission att gå heb till si' Lotta,
 »Bajorsgatan två!»
 »Mycket gärna, får gå.»
 »Tack, bajor.»

Dock måste vi alla till sist be' vår Herre om nåd,
 Att han emot pest ger oss, fattiga syndare, råd.
 Vi darra för snufvan från morgon till kvällen,
 Som ryssarne darra' för Wiborgska smällen.
 Vår önskan är den,
 Att hon droge igen
 F-n ivåld.

Dock tror jag till sist, att ett medel jag funnit ändå,
 Som hjälper, och Ni kunna gärna försöka därpå.
 Man tar sig en knorr på en liter, så känns han.
 Det hjälper naturligtvis mot influensan.
 Annars döden det är.
 Vid min Gud jag det svär
 Än en gång!

